

L'atles dels núvols

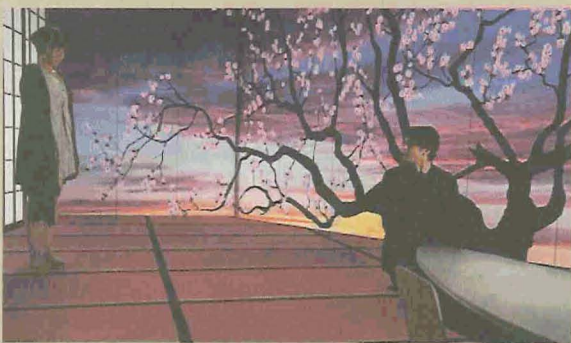
SERGIO VILA-SANJUÁN

Fa uns dies vaig anar fins a la Vila Olímpica, a l'Ària Yelmo, per veure *El atlas de las nubes*, que ja no es projectava en cap altre lloc de la ciutat. Al cinema no hi havia ningú, i ho dic literalment: és la primera vegada que visiono una pel·lícula completament sol a la sala –aprofito per agrair als responsables que no suspenguessin la projecció, com pensava que succeïa en aquests casos– i, la veritat, es tracta d'una situació curiosa: pots estirar els braços, mirar el mòbil sense por de molestar el veí, etcètera. A més la pel·lícula va durar tres hores –crec que és la més llarga que segueixo sencera des que amb sis anys vaig anar a l'estrena de *La conquesta de l'Oest*–, una altra sensació nova per a una mateixa tarda.

Vaig anar fins allà perquè tenia la intuïció que es tractava d'una proposta diferent, i així va ser. Junt amb *Avatar*, de James Cameron, i *Origen*, de Christopher Nolan, *El atlas de las nubes* és un d'aquests raríssims projectes que combinen la folgança de mitjans (per finançar actors de primera i capacitat tècnica de crear un gran impacte visual), amb la clara intenció d'oferir una aproximació diferent de la realitat. Aquí el que la trama planteja –amb brillantor, valentia i també certs alts i baixos– és la interconnexió de les experiències, la forma en què els deutes amb el passat modifiquen el futur, a través de sis històries creuades. Les millors són la de l'editor tancat contra la seva voluntat en una residència d'ancians de caires nazis, i la del jove compositor gai que ajuda a un vell i sàdic mestre a compondre la seva última obra –genial a les dues l'actor Jim Broadbent–. La pitjor és la futurista odissea de la noia clon Sonmi 451, amb massa regust al *Soylent Green* de Richard Fleischer, que apareix esmentat.

Fins i tot en l'autoria *El atlas de las nubes* és original: l'han escrit i dirigit els germans Wachowski –els de *Matrix*– junt amb Tom Tykwer –el d'*El perfume*– repartint-se les diferents històries. El guió parteix d'una novel·la de David Mitchell, la qual cosa s'agraeix, perquè el que diferencia pel·lícules com aquestes tres que he esmentat de sons avorriments com el *Prometheus*, de Ridley Scott, o la recent *Oblivion*, de Joseph Kosinski, és precisament que en aquestes últimes tot l'equip devia d'estar tan preocupat amb els efectes especials futuristes que ningú no es va preocupar de netejar de llocs comuns i incoherències el guió. En suma: encara que sembla que ha estat una sonada punxada comercial a tot arreu, molt bona experiència la visió d'*El atlas de las nubes*, a la sala fosca que es mereix.

ELS RESCATATS. L'excel·lent programa literari de TVE Pàgina 2 que dirigeix Oscar López i coordina Betina Pons ha llançat una proposta de rescat: la d'obres interessants que el públic va desdenyar (o no va acollir amb la calor que segons Pàgina 2 mereixia). Obres com a *Ciutat de lladres*, de David Benioff, *Angel*, d'Elizabeth Taylor, *La despedida*, de Marcelo Birmajer, o *Historia de un estado clandestino*, de Jan Karski. Una exposició els reuneix ara a la llibreria Mas Bernat, del carrer Buenos Aires.

Una imatge d'*'El atlas de las nubes'*